

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/29/2013
Identifikačné číslo spisu:	8011200517
Dátum vydania rozhodnutia:	19.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:8011200517.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: 1) V. O., bytom N., Z., 2.) V. O., bytom N. XX, Z., proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/225/978-24886/2011/990722-r zo dňa 7. marca 2011, č.I./225/983-27069/2011/990722-r zo dňa 10. marca 2011, a č. I/225/980-27067/2011/990722-r zo dňa 10. marca 2011, o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3S 38/2011-44, zo dňa 12. októbra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S 38/2011-44, zo dňa 12. októbra 2012 p o t v r d z u j e.

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 12. októbra 2012, č. k. 3S 38/2011-44, potom čo podľa ust. § 112 ods. 1 v spojení s ust. § 246c Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) spojil na spoločné konanie vecí vedené na totožnom súde pod sp. zn. 3S/38/2011, 3S/40/2011 a 3S/41/2011, ktoré sa ďalej viedli pod sp. zn. 3S/38/2011, poukazom na ust. § 250j ods. 1 O.s.p.) zamietol žalobou napadnuté rozhodnutia žalovaného č. I/225/978-24886/2011/990722-r zo dňa 7. marca 2011, ktorým žalovaný potvrdil podľa ust. § 48 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej len zák. č. 511/1992 Zb. alebo zákon o správe daní a poplatkov) dodatočný platobný výmer Mesta Bardejov zo dňa 9. decembra 2010, č. 1014010218, ktorým podľa ust. § 44 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. vyrúbil žalobcovi v 1. rade rozdiel dane z nehnuteľnosti na rok 2010 v sume 63,38 Eur, č.I/225/983-27069/2011/990722-r zo dňa 10. marca 2011, ktorým žalovaný potvrdil podľa ust. § 48 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov platobný výmer Mesta Bardejov zo dňa 9. decembra 2010, č. 1017902640, ktorým podľa ust. § 20 zák. č. 582/2004 Z.z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady (ďalej len zák. č. 582/2004 Z. z.) vyrúbil žalobcovi v 2. rade daň z nehnuteľnosti na rok 2009 v sume 88,93 Eur, a č. I/225/980-27067/2011/990722-r zo dňa 10. marca 2011, ktorým žalovaný potvrdil podľa ust. § 48 ods.

5 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov dodatočný platobný výmer Mesta Bardejov zo dňa 9. decembra 2010, č. 1010802640, ktorým podľa ust. § 20 zák. č. 582/2004 Z. z. vyrúbil žalobcovi v 2. rade daň z nehnuteľnosti na rok 2008 v sume 1.450,46 Sk (48,13 Eur). O náhrade trov konania rozhodol súd poukazom na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, že ten potom ako preskúmal napadnuté rozhodnutia žalovaného a oboznámil sa s obsahom spisu dospel k záveru o nedôvodnosti podaných žalôb. Konštatoval, že pre všetky tri veci bolo základom vyriešenie otázky, či pri stavbe na bývanie (rodinnom dome), tak ako to upravuje ust. § 10 ods. 1 písm. a/ zák. č. 582/2004 Z. z. s odkazom na ust. § 43b ods. 1 písm. a/,b/ zák. č. 50/1976 Zb. treba pri výpočte výšky dane postupovať podľa ust. § 12 ods. 2,6 v spojení s ust. § 12a ods. 3 zák. č. 582/2004 Z. z. alebo je potrebné postupovať podľa ust. § 11 v spojení s ust. § 12 ods. 1 a ust. § 12a ods. 1 zák. č. 582/2004 Z. z. Krajský súd poukazovaním na citované ust. zák. č. 582/2004 Z. z. a to na ust. § 10 ods. 1, § 10 ods. 2, § 10 ods. 3, § 11, § 12 ods. 1, § 12 ods. 2, § 12 ods. 6, § 12a ods. 1 a 3, a ust. § 43b ods. 1 písm. a/, b/ zák. č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) ďalej len stavebný zákon), ako i poukazovaním na všeobecné záväzné nariadenie Mesta Bardejov č. 93/2009, č. 86/2008 a č. 77/2007, ktoré upravovali podmienky určovania a vyberania dane z nehnuteľností na území mesta Bardejov pre roky 2008 až 2010 dospel krajský súd k názoru, že keďže stavby - rodinné domy žalobcov v rozhodnom období slúžili na viaceré účely (bývanie a podnikanie), čo nebolo sporné, nakoľko v prípade žalobcu v 1 rade sa jednalo o stavbu - rodinný dom na Z. U.. X, ktorého časť priestorov žalobca v 1 rade prenajíma od 1. januára 2008 na podnikateľské účely a v prípade žalobcu v 2 rade sa jednalo o stavbu - rodinný dom na N. U.. XX, ktorého časť priestorov žalobca v 2 rade od 1. marca 2006 prenajíma na podnikateľské účely, na ktoré boli Všeobecne záväznými nariadeniami Mesta Bardejov v súlade s ust. § 12 ods. 2 zák. č. 582/2004 Z. z. určené rôzne sadzby dane, nepochybil správca dane, ak daň z takýchto stavieb vypočítal podľa ust. § 12a ods. 3 zák. č. 582/2004 Z. z.. Ďalej uviedol, že nebolo sporné či sa jednalo o stavby na bývanie alebo o viacúčelové stavby, lebo aj podľa správnych orgánov sa v oboch prípadoch jednalo o stavby na bývanie (rodinné domy) zaradené podľa ust. § 10 ods. 1 písm. a/ zák. č. 582/2004 Z. z., ktoré zároveň slúžili aj na podnikateľské účely. Zákon v citovanom ustanovení pojem viacúčelová stavba neupravuje a nič na veci podľa názoru krajského súdu nemení ani odkaz pri ust. § 10 ods. 1 písm. a/ (stavby na bývanie), na ust. § 43b ods. 1 písm. a/, b/ stavebného zákona, lebo stavby sa zaraďujú do predmetu dane podľa skutočného účelu na ktorý sa využívajú, nie podľa prevažujúceho účelu na ktoré sa využívajú. Pre spôsob výpočtu dane zo stavieb je podstatný účel využitia stavby, o čom svedčí aj fakt, že zákonodarca v ust. § 12 ods. 6, ani v ust. § 12a ods. 3 zák. č. 582/2004 Z. z. na stavebný zákon neodkazuje. Zdôraznil, že v oboch prípadoch boli rodinné domy prenajímané aj na iné účely - na podnikanie o rozlohe menšej ako 50% podlahovej plochy stavby. Tak ako to vyplýva z ust. § 10a ods. 1 písm. a/ zák. č. 582/2004 Z. z. s odkazom na ust. § 43b ods. 1 písm. a/ stavebného zákona sa jednalo o bytové budovy - rodinné domy, ktorých najmenej polovica podlahovej plochy bola určená na bývanie. Ak stavba slúži na viaceré účely zdaní sa postupom podľa ust. § 12 ods. 6 v spojení s ust. § 12a ods. 3 zák. č. 582/2004 Z. z. Metodický pokyn č. 35/2007 Z. z. na ktorý žalobcovia poukazovali, je len metodickou pomôckou ktorá nemôže byť v rozpore so zákonom, preto krajský súd aj s ohľadom na vyššie uvedené žaloby žalobcov zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v 1 a 2 rade z dôvodu, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Obaja žalobcovia zastávajú názor, že ak správca dane pri rovnakej zákonnej úprave, vydal pôvodný platobný výmer v súlade a postupom podľa pôvodného Metodického pokynu č. 35/2/2007 a daňovník tak postupoval, nemôže byť na ujmu daňovníkovi, aby neskoršou zmenou vnútornej právnej normy pri výklade zákona, sa spätne zhoršilo jeho postavenie a dodatočne bol vystavený platobný výmer. V súlade s pôvodným Metodickým pokynom č. 35/2/2007 vydal správca dane platobný výmer, až dňa 9. decembra 2010 vydal platobný výmer č. 1017902640, resp. dodatočný platobný výmer č. 1010802640 (týkajúci sa žalobcu v 2. rade) a dodatočný platobný výmer č. 1014010218 (týkajúci sa žalobcu v 1. rade) v súlade s novým Metodickým pokynom č. 14/2/2010 účinným od 3. februára 2010. Namietajú, že takýto postup správcu dane nemôže byť na ujmu daňovníka, aby neskoršou zmenou vnútornej právnej normy pri výklade zákona spätne zhoršilo jeho postavenie. Práva a povinnosti nadobudli v dobrej viere a zdôraznil osobitosť

situácie pri žalobcovi v 2 rade, ktorý sa pri vydávaní výmeru riadil postupmi nadriadeného orgánu a jeho odbornými výkladmi. Hoci žalovaný ako aj konajúci súd vyslovili názor, že Metodický pokyn č. 35/2/2007 nie je všeobecne záväzným právnym predpisom žalobcovia v tejto súvislosti vyslovili názor, že zmena výkladu a postupu správca dane musí pôsobiť, tak aby práva a právom chránené záujmy fyzickej osoby boli čo najmenej dotknuté, preto pri rovnakej právnej úprave nemôžu existovať dva rôzne výklady, čím dochádza k právnej neistote. U zákonodarcu musí existovať jednotný výklad v otázke predmetu dane zo stavieb, preto ak v predmetnej veci pracovník správca dane postupoval podľa uvedeného metodického pokynu, ale zmenou vnútorného predpisu metodickým pokynom č. 14/2/2010 vystavil iný toho istého správca dane so spätnou účinnosťou dodatočný platobný výmer, ktorým dodatočne zdanil predmet dane, postupoval podľa názoru žalobcov nesprávne.

Žalobca v 2 rade okrem uvedeného v odvolaní poukázal aj na skutočnosť, že krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s právnym názorom žalobcu uvedeným v žalobe ohľadne oslobodenia od dane. Opätovne poukázal na to, že v zmysle prechodného ustanovenia § 104 ods. 3 zák. č. 582/2004 Z. z. bolo prevzaté do nového zákona ustanovenie o oslobodení od dane zo stavieb podľa ust. § 9 ods. 1 písm. g/ až j/ zák. č. 317/1992 Zb. a na základe toho oslobodenie od dane v zmysle uvedeného ustanovenia zostáva v platnosti až do uplynutia lehoty na oslobodenie. Oslobodenie od dane platí až do roku 2007. Podľa zák. č. 317/1992 Zb. vo všeobecnosti platilo, že stavby a byty boli oslobodené iba vtedy, ak sa nevyužívali na podnikateľské, iné zárobkové činnosti alebo prenájom. Túto podmienku pre oslobodenie od dane z nehnuteľností nemôže podľa jeho názoru správca dane podľa zák. č. 582/2004 Z. z. aplikovať. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhli žalobcovia odvolaciemu súdu rozhodnutie krajského súdu v zmysle ust. § 220 O.s.p. zmeniť a žalobe vyhovieť v celom rozsahu. Zároveň žiadali priznať trovy konania.

Z písomného vyjadrenia žalobcu k obsahu podaného odvolania je zrejmé, že ten považuje odvolacie námietky žalobcov za nedôvodné. Postoje žalobcov smerujúce k charakteru vnútornej normy ako takej považuje žalovaný v týchto sporných prípadoch za neúčinné z niekoľkých dôvodov. V prvom rade vnútorný predpis v právnom význame nikdy nie je predpisom zabezpečujúcim výklad zákona. Metodický pokyn nie je všeobecne záväzným právnym predpisom a už táto skutočnosť predurčuje, že pre správne zdanenie stavby jeho obsah nie je rozhodujúci a správca dane sa musí jednoznačne riadiť predovšetkým ustanoveniami zák. č. 582/2004 Z. z., čo sa v týchto prípadoch pri vydaní platobného výmeru a dodatočných platobných výmeroch aj stalo. Preto iba pod vplyvom aplikácie vnútornej normy a nie zákona o dani z nehnuteľností, odvolateľ podľa názoru žalovaného namieta neúčinne. Uviedol, že pokiaľ by sa správca dane riadil iba postupmi nadriadeného správneho orgánu a jeho odbornými výkladmi a postupmi, opomenul by aplikovať príslušný zákon, ktorý by potom v zmysle právneho názoru krajského súdu v napadnutom rozsudku aplikoval nesprávne.

Poukazovanie žalobcom v 2 rade na osobitosti tohto prípadu vyhodnotil žalovaný ako nemajúce vplyv na zákonnosť dodatočných platobných výmerov. Taktiež zastáva názor, že krajský súd sa dostatočne vysporiadal so žalobcovou námietkou na str. 5-6 predmetného rozhodnutia, kde dostatočne jasne uviedol prečo sa stavba stala predmetom dane zo stavieb, na ktoré sa nevzťahuje oslobodenie od dane, s tým, že poukázal na všetky ustanovenia príslušných právnych predpisov. Okrem iného považuje žalovaný poukazovanie na oslobodenie od dane za zjavne neopodstatnené, nakoľko aj samotný žalobca konštatoval, že na túto stavbu oslobodenie od dane platilo do 31. decembra 2007. Keďže v tomto prípade sa jednalo o daň z nehnuteľností na rok 2008, právne aj skutkové okolnosti zistené voči inému zdaňovaciemu obdobiu (2007) nijakým spôsobom nemôžu ovplyvniť zákonnosť vyrúbenia dane z nehnuteľností na rok 2008, 2009, a 2010. Z vyššie uvedených dôvodov navrhol žalovaný odvolaciemu súdu rozhodnutie krajského súdu ako vecne správne potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, postupom podľa ust. § 250 ja ods. 2 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. a dospel k záveru, že odvolania nie sú dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti záveru krajského súdu prezentovaného v rozhodnutí, ktorým došlo k zamietnutiu žaloby na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutí č. I/225/978-24886/2011/990722-r zo dňa 7. marca 2011, ktorým žalovaný potvrdil podľa ust. § 48 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov dodatočný platobný výmer Mesta Bardejov zo dňa 9. decembra 2010, č. 1014010218, ktorým podľa ust. § 44 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. vyrúbil žalobcovi v 1. rade rozdiel dane z nehnuteľnosti na rok 2010 v sume 63,38 Eur, č. I/225/983-27069/2011/990722-r zo dňa 10. marca 2011, ktorým žalovaný potvrdil podľa ust. § 48 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov platobný výmer Mesta Bardejov zo dňa 9. decembra 2010, č. 1017902640, ktorým podľa ust. § 20 zák. č. 582/2004 Z. z. vyrúbil žalobcovi v 2. rade daň z nehnuteľnosti na rok 2009 v sume 88,93 Eur, a č. I/225/980-27067/2011/990722-r zo dňa 10. marca 2011, ktorým žalovaný potvrdil podľa ust. § 48 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov dodatočný platobný výmer Mesta Bardejov zo dňa 9. decembra 2010, č. 1010802640, ktorým podľa ust. § 20 zák. č. 582/2004 Z. z. vyrúbil žalobcovi v 2. rade daň z nehnuteľnosti na rok 2008 v sume 1.450,46 Sk (48,13 Eur).

Podľa ust. § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ust. § 247 ods. 1 O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa ust. § 246c ods. 1 O.s.p., veta prvá, pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti.

Podľa ust. § 10 ods. 1 písm. a/ zák. č. 582/2004 Z. z. predmetom dane zo stavieb sú stavby na území Slovenskej republiky - stavby na bývanie 11a) a drobné stavby, 11b) ktoré majú doplnkovú funkciu pre hlavnú stavbu,

Podľa ust. § 12 ods. 6 zák. č. 582/2004 Z. z., ak stavba slúži na viaceré účely, na ktoré sú určené rôzne sadzby dane podľa odseku 2 a príplatok za podlažie podľa odseku 3, pomerná časť základu dane sa zistí ako pomer podlahovej plochy časti stavby využívanej na jednotlivý účel využitia k celkovej podlahovej ploche stavby.

Podľa ust. § 12a ods. 3 zák. č. 582/2004 Z. z., ak stavba slúži na viaceré účely, na ktoré sú určené rôzne sadzby dane podľa § 12 ods. 2 a príplatok za podlažie podľa § 12 ods. 3, daň sa vypočíta ako súčet pomerných častí dane. Pomerná časť dane sa vypočíta ako súčin zastavanej plochy stavby, pomernej časti základu dane a sadzby dane na príslušný účel využitia stavby zvýšenej o súčin počtu ďalších podlaží a príplatku za podlažie podľa § 12 ods. 3.

Všeobecné záväzné nariadenia Mesta Bardejov č. 93/2009, č. 86/2008 a č. 77/2007 upravovali podmienky určovania a vyberania dane z nehnuteľností na území mesta Bardejov pre roky 2010, 2009, 2008.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa po oboznámení so spisovým materiálom a odvolaním napadnutým rozhodnutím plne stotožnil s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu na ktoré v súlade s ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p. plne poukazuje. Ani podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný nepochybil, keď pri výpočte dane z predmetných stavieb použil ust. § 12 ods. 6 resp. § 12a ods. 3 zák. č. 582/2004 Z. z. ako aj ustanovenia VZN Mesta Bardejov o podmienkach určovania a vyberania dane z nehnuteľností na území mesta pre rok 2008, 2009, a 2010. Pri vydaní predmetných rozhodnutí žalovaného bolo zohľadnené, že žalobcovia prenajímali časť priestorov rodinného domu na N.. XX a na Z.. X v Bardejove. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil zo strany krajského súdu nesprávnu aplikáciu právnych predpisov resp. iné okolnosti, ktoré by viedli k zrušeniu žalobou napadnutých rozhodnutí žalovaného z dôvodu ich

nezákonnosti. K obdobnému záveru dospel odvolací súd aj vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 2SŽf/20/2012 týkajúcej sa totožného účastníka - žalobcu v 2 rade a prieskumu rozhodnutia žalovaného č. I/225/982-27071/2011/990722-r zo dňa 10. marca 2011, ktorým bolo podľa ust. § 48 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní potvrdený dodatočný platobný výmer Mesta Bardejov č. 1014002640 z 9. decembra 2010 o vyrúbení rozdielu dane z nehnuteľností na rok 2010 v sume 47,60 Eur.

V súvislosti s odvolacou námietkou žalobcov ohľadne toho, že pokiaľ došlo k vydaniu platobných výmerov v súlade s metodickým pokynom č. 35/2/2007 a následne došlo k zmene výkladu a postupu správcu dane musí podľa ich názoru pôsobiť, tak aby práva a právom chránené záujmy fyzickej osoby boli čo najmenej dotknuté, preto pokiaľ zmenou vnútorného predpisu metodickým pokynom č. 14/2/2010 bol vystavený dodatočný platobný výmer so spätnou účinnosťou nepovažujú žalobcovia tento postup za správny. Uvedenú námietku nepovažuje odvolací súd za dôvodnú. Je nepochybné, že metodický pokyn ako vnútorný predpis nie je právne záväzný, a správne orgány môžu konať len na základe Ústavy SR, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Na danú vec sa vzťahuje právna úprava obsiahnutá v zák. č. 582/2004 Z. z., preto správny orgán aplikoval relevantné ustanovenia tohto právneho predpisu a zdanil daňový subjekt podľa ust. § 12 ods. 6 resp. § 12a ods. 3 citovaného zákona ako aj VZN Mesta Bardejov. Iná situácia by nastala, pokiaľ by správca dane svojim metodickým pokynom šiel nad rámec zákona v prospech daňového subjektu, v takom prípade by sa jednalo o správnu prax, ktorá by bola pre správny orgán záväzná a uplatnila by sa v prípade, keď by zákon dal správemu orgánu možnosť uplatnenia vlastnej úvahy. Okrem iného sa správny orgán síce od správnej praxe odchýliť môže, avšak iba „pro futuro“ t. j. do budúcnosti. V danej veci sa o uvedenú situáciu nejedná. Metodický pokyn nemôže byť v rozpore so zákonom č. 582/2004 Z. z. v takom prípade preto nemožno postup správcu dane podľa neho pri vydávaní rozhodnutí bez rešpektovania príslušných ustanovení zákona vzťahujúceho sa na danú problematiku považovať za súladný so zákonom.

Vo vzťahu k odvolacej námietke týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, ktorý sa podľa názoru žalobcov nevysporiadal s právnym názorom žalobcu uvedeným v žalobe ohľadne oslobodenia od dane, odvolací súd uvádza, že túto považuje za nedôvodnú a stotožňuje sa s názorom prezentovaným vo vyjadrení k odvolaniu žalovaným správny orgán ohľadne toho, že v predmetnej veci ide o daň z nehnuteľností na rok 2008, 2009 a 2010, preto pokiaľ sa oslobodenie malo vzťahovať na túto stavbu do 31. decembra 2007 je uvedené bez možnosti ovplyvniť zákonnosť vyrúbenia dane v predmetnej veci. Pokiaľ sa krajský súd s uvedenou námietkou výslovne v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal je potrebné uviesť záver Ústavného súdu SR prezentovaný napr. v rozhodnutí I. ÚS SR 190/2011 podľa ktorého „všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06, I. ÚS 126/2010).“

Z uvedeného je preto zjavné, že rozhodnutie krajského súdu je z pohľadu jeho odôvodnenia a podstatných žalobných (neskôr odvolacích) dôvodov v súlade s požiadavkou kladenou judikatúrou ústavného súdu a ESLP.

Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol odvolací súd tak, že odvolaním napadnuté rozhodnutie správneho orgánu ako vecne správne s poukazom na ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému preto, že

mu z dôvodu neúspešného odvolania žalobcu žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.